

Con chim cốt hai

Lê việ̣t điệ̀u

Thằng bé chạy loăng quăng trên khoảng sân nhỏ ở tầng thứ sáu của căn chung cư, nó chạy theo chiếc xe hơi chạy bằng điện. Chiếc xe nhỏ nhắn dễ thương và biết tránh né các chướng ngại vật cản đường, nó quanh quèo, de lui bẻ ngang rẽ dọc và chạy với tốc độ đều đều không thay đổi. Chạy tới, chạy lui và mỗi lần gặp chướng ngại nó dừng lại chóp đèn như nghe ngóng và rẽ qua ngõ khác. Thằng bé chạy theo đằng sau cười rúc rích. Nó chơi không biết mệt, khoảng sân ciment nhỏ và hẹp, khoảng chừng hơn vài chiếc chiếu nhưng cũng đủ cho hai "động" vật, một người một vật, cùng động đây di chuyển.

Thằng bé rất thích thú. Chiếc xe mới mua về làm quà hôm sinh nhật của thằng bé lên 4 tuổi. Ông Hai Dĩnh vẫn ngồi im theo dõi thằng bé, nó là cháu nội của ông, trên tay ông tách trà bốc khói thơm lừng. Hai Dĩnh nhấp từng hớp trà sáng khoái. Ông nhìn ra xa, dưới chân ông cả một thành phố đang sôi động, hối hả, xe cộ dập dệ̀u. Thành phố mới tái thiết, cao ốc mọc lên nhiều hơn ngày ông mới về chỗ này. Năm năm về trước. Ngày đó, thành phố còn tàn tạ lắm, theo cái nhìn và suy nghĩ trong ông. Đối với ông, Mỹ nó phải là nhà cao tầng, cao vút trời xanh, cao như các cao ốc nằm trên đường Nguyễn Huệ Sài Gòn. Nhưng ông lầm. Ngày mới đặt chân đến phi trường quốc tế San Francisco, ông choáng ngợp với các cửa hàng, lối đi. Ông bước ra khỏi phi cơ đi luông trong một hành lang dài như cái ống hun hút không thấy lối ra, nó đưa đến một căn phòng rộng thênh thang. Ông như lọt thỏm vào một nơi mênh mông. Trong trí ông khi bước ra khỏi cửa phi cơ là một khoảng trời xanh bao la, ông nghĩ về phi trường Tân Sơn Nhứt. Không phải. Thế là ông choáng ngợp. Hụt hẫng. Con người bị choáng ngợp, hụt hẫng từ trong suy nghĩ. Ông đi một mình. Trong trí ông vẽ ra một khung cảnh khi vừa bước ra là gặp ngay con cái đang đứng đón chào ngoài cửa phi cơ. Ông lầm. Sau mấy phút ông mới tỉnh lại và theo những người hành khách khác đến chỗ nhận hành lý. Ông đứng vòng quanh một chiếc bàn xoay to và những túi hành lý tuôn ra từ một cửa tò vò....ông không biết làm thế nào. Và rồi mọi chuyện ...qua, ông tự tay xách 2 chiếc vali đặt trên một chiếc xe đẩy. Ông bước qua cửa, một lần ngạc nhiên thứ hai, căn nhà khách mái vòm cao vút, nền lát gạch bóng có thể soi mặt... và ông vẫn chưa nhìn thấy con ông...đến khi qua một khúc quanh, ông mới nhìn thấy hàng trăm người đứng bên ngoài. À, thì như vậy...

Có tiếng gọi quen quen:

Ba...con đây nè.

Con cháu ông nó đã nhìn thấy ông trên màn ảnh truyền hình từ lúc ông nhận xong hành lý và đẩy ra. Bây giờ mới thật là phòng khách của phi trường.

Ông về với vợ chồng nó một thời gian, sau đó ông ra riêng đến căn chung cư này, tầng thứ 6, căn chung cư giành cho người già.

Thành phố không có gì to lớn, vẫn những căn nhà lợp bằng gỗ, bằng đất, những hàng cây xanh, và những con người hối hả.

Lần đầu đi ra phố ông hỏi con ông:

Tao thấy ở đây người ta vội vã, hấp tấp như thể chạy đua vậy con?

Đứa con ông cười không trả lời.

Bây giờ ông đã quen rồi cuộc sống ở đây. Cuộc sống ông ráng hòa nhập vào đó. Vội vã, hấp tấp và thiếu hẳn tình người.

Lê viết điều